

Sygn. akt I ACa 232/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący	:	SSA Elżbieta Borowska (spr.)
Sędziowie	:	SA Beata Wojtasiak SO del. Dariusz Małkiński

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2016 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **H. P.**

z udziałem (...) **Spółki z o.o. w M.**

o stwierdzenie wykonalności wyroku sądu polubownego

p o s t a n a w i a :

1. Stwierdzić wykonalność i nadać klauzulę wykonalności wyrokowi Stałego Polubownego Sądu Konsumenckiego przy (...) Wojewódzkim Inspektorze Inspekcji Handlowej w W. z dnia 19 października 2015 r. , sygn. akt PSK.8421.175.2015:

2. Zasądzić od (...) Spółki z o.o. w M. na rzecz H. P. kwotę 50 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

(...)

Sygn. akt IA Ca 232/16

UZASADNIENIE

Wierzyciel – H. P. wystąpił z wnioskiem o stwierdzenie wykonalności wyroku Sądu Konsumenckiego z dnia 19 października 2015 r. wydanego w sprawie o sygn. akt: SK. 8421.175.2015 poprzez nadanie mu klauzuli wykonalności a ponadto zasądzenie na jego rzecz od dłużnika (...) sp. z o.o. kosztów niniejszego postępowania.

SĄD APELACYJNY USTALIŁ I ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Wniosek wierzyciela był zasadny.

Zgodnie z art. 1214 § 2 k.p.c. sąd stwierdza wykonalność wyroku sądu polubownego, nadającego się do wykonania w drodze egzekucji, nadając mu klauzulę wykonalności. Wyrok taki stanowi tytuł wykonawczy. W ramach powyższego

postępowania sąd nie przeprowadza czynności dowodowych, lecz opiera się na dokumentach załączonych do wniosku, w szczególności na oryginałach lub poświadczonych za zgodność odpisach: wyroku sądu polubownego i zapisu na sąd polubowny (zob. art. 1213 § 1 k.p.c.).

W sprawie niniejszej wierzyciel złożył wymagane przez prawo załączniki, a jego wniosek był formalnie poprawny. Treść i forma zapisu na sąd polubowny czyniła zadość dyspozycji norm prawnych ujętych w art. 1161 § 1 k.p.c. w zw. z art. 1162 § 1 k.p.c., zaś forma i brzmienie wyroku sądu polubownego nie kolidowały z wymaganiami art. 1197 § 1-3 k.p.c.

Sąd w toku postępowania klauzulowego nie jest uprawniony do oceny, czy roszczenie, którego dotyczy wyrok, istnieje (patrz: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 września 1967 r. I CZ 20/67). Ogranicza się w tym zakresie do, dokonanej na podstawie przedłożonych dokumentów, oceny czy nie zachodzą przesłanki wyłączające stwierdzenie wykonalności, o których mowa w art. 1214 § 3 k.p.c. (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1967 r. I CR 445/67), co nie wyklucza badania faktów notoryjnych lub znanych sądowi z urzędu (patrz: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1993 r. II CRN 70/93).

W świetle art. 1214 § 3 k.p.c. sąd odmawia stwierdzenia wykonalności wyroku sądu polubownego, jeżeli według przepisów ustawy spór nie może być poddany pod rozstrzygnięcie sądu polubownego oraz wtedy, gdy wykonanie wyroku sądu polubownego byłoby sprzeczne z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej (klauzula porządku publicznego). W ocenie Sądu Apelacyjnego, żadna z tych negatywnych przesłanek w niniejszym postępowaniu nie występuje.

Przedmiotowa sprawa obejmuje żądanie wierzyciela dotyczące zapłaty kwoty pieniężnej od dłużnika, będącego drugą stroną zobowiązania, z tytułu odstąpienia od umowy sprzedaży z 3 marca 2015 r. (patrz: motywy wyroku sądu arbitrażowego). Ma ona zatem charakter majątkowy i może być, zgodnie z art. 1157 k.p.c. w zw. z art. 917 k.c., poddana rozstrzygnięciu sądu arbitrażowego.

Z treści uzasadnienia wyroku sądu polubownego wynikało nadto, że prawa procesowe dłużnika zostały zachowane w, toczącym się z jego udziałem, postępowaniu arbitrażowym. Wyraził on bowiem zgodę na rozpatrzenie sprawy zainicjowanej kontrpówódtwem wierzyciela oraz przedstawił twierdzenia na poparcie swojego stanowiska. Ponadto pomimo wysłania mu, ze skutkiem doręczenia na 23 lutego 2016 r. (k.10), wniosku wszczynającego niniejsze postępowanie (art. 139 § 1 k.p.c.), nie złożył jakichkolwiek wyjaśnień w terminie oznaczonym przez art. 1213 § 2 k.p.c. (dwa tygodnie od dnia doręczenia).

W tych warunkach nie sposób przyjąć, że wyrok sądu polubownego i wniosek wierzyciela naruszają którąkolwiek z podstawowych zasad krajowego porządku publicznego.

Mając na uwadze powyższe, postanowiono jak w sentencji na zasadzie art. 1213¹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 1214 § 1 i 2 k.p.c.

(...)